

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 17-1034/DH/DH

Beslissing van de voorzitter van de Raad van Discipline in het ressort Den Haag van 13 februari 2019 in de zaak 17-1034/DH/DH

naar aanleiding van het verzoek van:
verzoeker
tegen:
verweerder

1 PROCESVERLOOP

1.1 Bij e-mails van 11 mei en 3 juli 2017 heeft verzoeker bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Den Haag klachten ingediend over verweerder. Bij brief van 15 december 2017 met kenmerk K121 2017 dk/smo, door de raad ontvangen op diezelfde datum, heeft de deken de klachten ter kennis van de raad gebracht. Bij beslissing van 20 februari 2018 heeft de plaatsvervangend voorzitter van de raad de klacht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, welke beslissing op 20 februari 2018 is verzonden aan verzoeker. Bij e-mail van 21 februari 2018, door de raad op diezelfde datum ontvangen, heeft verzoeker verzet ingesteld tegen de beslissing van de voorzitter. Het verzet is behandeld ter zitting van de raad van 30 juli 2018. Klager en verweerder zijn, met bericht vooraf, niet ter zitting verschenen. Bij beslissing van 24 september 2018 heeft de raad het verzet ongegrond verklaard.

1.2 Bij e-mail met bijlage van 27 december 2018, door de raad ontvangen op diezelfde datum, heeft verzoeker de raad verzocht om, zakelijk weergegeven, zijn klachtzaak te herzien.

2 VERZOEK

2.1 Het verzoek strekt tot herziening van de beslissing van de raad van 24 september 2018. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij, zakelijk weergegeven, met verwijzing naar de brief van 30 maart 2005 van het College van Bestuur van de Universiteit Utrecht geen toestemming had om af te studeren. Omdat verzoeker per voornoemde datum geen belanghebbende was in de zin van de Awb heeft verweerder niet als gemachtigde voor verzoeker kunnen optreden, aldus verzoeker.

3 BEOORDELING

3.1 De voorzitter overweegt allereerst dat in de Advocatenwet (hierna: Aw) niet is voorzien in de mogelijkheid om te verzoeken tot herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak van de raad. De voorzitter is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk (tucht)procesrecht met zich brengen dat in bijzondere gevallen desondanks zou moeten kunnen worden verzocht om herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak. Zij zoekt hierbij aansluiting bij het bepaalde in artikel 52 van de

Wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg (hierna: Wet BIG), in welk artikel een regeling is opgenomen aangaande de mogelijkheid tot herziening van onherroepelijke medische tuchtbeslissingen.

Artikel 52 Wet BIG bepaalt "dat herziening van een onherroepelijk geworden tuchtrechtelijke eindbeslissing waarbij een maatregel werd opgelegd, mogelijk is, wanneer naderhand omstandigheden zijn gebleken die naar ernstig vermoeden tot een afwijkende beslissing zouden hebben geleid, indien zij tijdig bekend waren geworden(...)".

Voorts is in artikel 52 Wet BIG bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur hierover nadere regels worden gesteld.

3.2 De in voormeld artikel bedoelde algemene maatregel van bestuur is het Besluit van 20 mei 1997, houdende regelen inzake tuchtrechtspraak en maatregelen wegens ongeschiktheid (Tuchtrechtbesluit BIG). In artikel 23 van het Tuchtrechtbesluit BIG is – voor zover hier relevant – omschreven door wie het verzoekschrift tot herziening kan worden ingediend en aan welke voorwaarden het verzoekschrift dient te voldoen. Hieruit volgt dat alleen degene over wie was geklaagd en aan wie een maatregel is opgelegd zoals bedoeld in – met analoge toepassing van voormelde wetsartikelen – artikel 48, tweede lid, Aw, kan verzoeken om herziening.

3.3 De voorzitter zoekt ook wat betreft de nadere uitwerking van de mogelijkheid tot herziening aansluiting bij de regelgeving in het Medische Tuchtrecht. Zij stelt vast dat die regelgeving (zoals opgenomen in de artikelen 52 Wet BIG en 23 van het Tuchtrechtbesluit BIG alsmede de wetsgeschiedenis van de Wet BIG (Kamerstukken II 34 629, 2016/17, nr. 3, blz. 4-6)) zich verzet tegen een interpretatie die met zich brengt dat de raad een verzoek tot herziening van een oorspronkelijke klager kan honoreren (laat staan, zoals in dit geval : ten nadele van oorspronkelijk verweerder). Omdat verzoeker tot herziening in de klachtzaak oorspronkelijk klager was, zal verzoeker in zijn verzoek tot herziening niet ontvankelijk worden verklaard.

3.4 Tot slot stelt de voorzitter vast dat verzoeker bij e-mail van 15 januari 2019 een verzoek tot herziening heeft ingediend in een klachtzaak tegen dezelfde verweerder, die bij de raad bekend is onder klachtnummer 16-1118.

3.5 Nog daargelaten dat voor verzoeker niet de mogelijkheid tot het vragen van herziening voorligt, benadrukt de voorzitter dat dit bijzondere rechtsmiddel zeker niet is bedoeld om een hernieuwde discussie te voeren of om een discussie over de betreffende uitspraak te openen. Gelet op de summiere (feitelijke) onderbouwing die door verzoeker aan beide herzieningsverzoeken ten grondslag is gelegd en de omstandigheid dat beide verzoeken (tegen dezelfde verweerder) kort na elkaar zijn ingediend, heeft het er alle schijn van dat dit wel diens bedoeling is. Voor zover verzoeker de beperkingen die met betrekking tot de mogelijkheid tot het vragen van herziening hebben te gelden tot dusverre niet helder had, is met deze uitspraak en die in de zaak met klachtnummer 16-1118 ook voor hem duidelijk dat deze weg niet openstaat. Eventuele nieuwe verzoeken van verzoeker tot herziening van een onherroepelijke tuchtuitspraak zullen worden geduid als misbruik van (tucht)procesrecht, en dan ook niet in behandeling worden genomen.

BESLISSING

De voorzitter:

- verklaart verzoeker niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot herziening;
- bepaalt dat een eventueel volgend verzoek om herziening van verzoeker niet in behandeling worden genomen.

Aldus beslist door mr. C.H. van Breevoort-de Bruin, voorzitter, met bijstand van mr. D.L. van Lijf als griffier op 13 februari 2019.